

[Statsministeren.]

omtales på. Men netop af denne grund, netop fordi de automatiske udgiftsstigninger vil melde sig med så stor kraft, må alle statens myndigheder på alle områder, hvor man kan være påpasselig, vise yderste agtpågivenhed. Klimaet må være, at der passes på med udgifterne. Herved kan de udviklingsgivne og automatisk virkende tendenser til vækst i udgifterne måske ikke opvejes, men de vil i hvert fald kunne modvirkes, og de bør modvirkes.

Jeg kunne have lyst til at illustrere dette med et enkelt eksempel. Jeg bemærkede den ærede konservative ordførers udtalelse om grundpriserne. Det ærede medlem pegede på, at disse kun kan bringes ned ved et øget udbud af jord, ved et øget udbud af grunde og ved en spredning af den bymæssige bebyggelse. Jeg tror ikke, der kan være nogen uenighed herom; men jeg vil gerne gøre opmærksom på, at skal der være nogen realitet i en sådan tale om at forøge udbuddet af grunde, så må der være tale om at gøre disse grunde byggemodne. Og hvad vil det sige at gøre disse grunde byggemodne? Ja, det vil sige, at visse arealer, der i dag mere eller mindre er bar mark, skal forsynes med veje, med gader, med lys, med vand, med kloakker, med gas, med telefon, ligesom det vil være nødvendigt, i alt fald hvis der er tale om en byggemodning af alvorligt omfang, i det lange løb også at forsyne disse områder med skoler, med sygehuse, med børnehaver, med plejehjem for gamle og for kronisk syge. Kort sagt, det er nødvendigt at give bevillinger til offentligt byggeri og offentlig anlægsvirksomhed, hvis vi skal leve op til den målsætning, som jeg i og for sig tror vi er ganske enige om. Her ser vi altså: allerede på dette punkt nærmer vi os en korsvej, hvor to vigtige statshensyn krydses; det ene er hensynet til at holde budgetterne nede og det andet hensynet til at skaffe flere byggemodne grunde for at holde grundpriserne og dermed byggeomkostninger og husleje nede. Jeg tror, der kunne nævnes

flere eksempler på det samme; men jeg skal holde mig til dette eksempel, der i og for sig vil være stærkt illustrerende.

Nu, da jeg er inde på grundproblemerne, vil jeg lige knytte en bemærkning til det ærede medlem hr. Poul Møllers udtalelser om de meget indviklede bestemmelser, vi har vedrørende ejendomsbeskatningen. Det forekommer mig, at det ærede medlem har ret i sin påpegning af, at bestemmelserne vedrørende grundskyld og bygningskyld trænger til en kritisk forenkling gennemgang, og jeg tror gerne, finansministeren vil tage initiativ til en samlet behandling af hele dette beskatningsområde. En forenkling vil være velgørende såvel for de mennesker, der skal administrere disse skattelove, som, og måske ikke mindst, for dem, der skal betale skatterne.

Det ærede medlem gjorde nogle mindre venlige bemærkninger om kapitalvindingsafgiften på fast ejendom. Jeg er godt klar over, at hans parti ikke er tilhænger af denne afgift. Jeg vil dog gerne understrege, at jeg aldrig har troet, at denne afgift ville gøre ejendommene billigere. Derimod vil den overføre en vis, foreløbig ret lille del af de samfundsskabte værdier til samfundets kasse, og det skal man altså have en anden indstilling end den, der er min og regeringens, for at være modstander af.

Jordlovgivningen er blevet omtalt. Der er blevet rejst betænkeligheder ved de forlydender, der har været fremme om sådanne ændringer i jordlovgivningen, som bliver drøftet i landbokommissionen. Jeg vil gerne herom sige, at regeringen ikke endnu har lagt sig fast på, hvilke forslag man vil stille. Vi har derimod fundet det rigtigt i den nuværende situation at overveje alle sider af jordspørgsmålet, og vi har ment, at det ville være en forbigåelse af landbokommissionen ikke at give den og den særlig sagkyndige kreds, der findes her, anledning til at udtale sig over visse tankeretninger, før vi fra regeringens side lader vore endelige forslag udkrystallisere sig. Med hen-